

jektændringer samt afledede finansieringsudgifter, vil der fortsat i de næste 20-30 år skulle foretages udbetalinger i henhold til saneringslovens bestemmelser.

For planudgifternes vedkommende gælder, at det offentlige dækker alle udgifterne. I saneringslovens støttesystem er støtteproceduren den, at staten på baggrund af den godkendte finansieringsplan for saneringen yder kommunen et midlertidigt saneringslån til dækning af udgifterne, efterhånden som de afholdes. Når saneringen er afsluttet og regnskabet godkendt, konverteres halvdelen af lånet til et 20-årigt endeligt statslån til kommunen, medens den resterende halvdel konverteres til tilskud. På tillægsbevillingstidspunktet nedskrives udlånsbevillingen med det beløb, som er konverteret til tilskud, og beløbet opføres i stedet på § 14.35.03.20.54. Saneringstilskud. Der gives endvidere saneringslån til dækning af tabserstatning. Om udbetalingerne af saneringslån henvises til anmærkningerne til § 14.35.03.10.81.54. Saneringslån.

I byfornyelseslovens støttesystem betaler kommunen i første omgang hele udgiften, hvorefter staten refunderer kommunen halvdelen. Der ydes ikke i dette støttesystem støtte i form af lån eller andet til ejendomserhvervelse. Kommunen må selv finansiere erhvervelsen, som således ikke belaster tilsagnsrammen. Om udbetalingerne af refusion af byfornyelsesudgifter henvises til anmærkningerne til § 14.35.11.10.72. Refusion af byfornyelsesudgifter.

Til de egentlige ombygningsudgifter gives der offentlig støtte på flere forskellige måder. Den midlertidige finansiering i ombygningsperioden sker ved optagelse af almindeligt byggelån i et pengeinstitut. Der kan ydes kommunal garanti for disse lån, ligesom renteudgifterne kan medtages i det endelige ombygningsregnskab.

Den endelige finansiering støttes efter to forskellige regelsæt.

For saneringsplaner, der er vedtaget af kommunalbestyrelse/saneringsselskab inden 1.7.1983, foretages den endelige finansiering på følgende måde: Den del af forbedringsudgiften, som øger ejendommens værdi, finansieres ved optagelse af et almindeligt 20-årigt realkreditlån.

Renteudgiften på lånet deles mellem lejere/ejere og staten, således at lejerne/ejerne betaler en basisrente på 6 pct., medens staten betaler forskellen mellem disse 6 pct. og markedsrenten på lånet. Statens rentesikring aftrappes efter fire år med 75 pct. af stigningen i løn- eller prisstigningerne, sidstnævnte såfremt disse er mindre end lønstigningerne. Om udbetalingerne af rentesikring henvises til anmærkningerne til § 14.35.01.10.53. Rentesikring til sanering.

Udover denne værdiforøgende del af ombygningsudgiften vil der i mange tilfælde være afholdt udgifter, som ikke medfører en forøgelse af ejendommens værdi. Til dette ombygningstab yder staten og kommunen en kontant erstatning. Staten dækker kommunens halvdel af tabet i form af et 20-årigt lån, jf. afsnittet om saneringslån.

For saneringsplaner vedtaget efter 1.7.1983 samt for tilsagn efter byfornyelsesloven er den endelige finansiering afhængig af ejerforholdet og af tilsagnstidspunktet.

Er ejendommen en privat andelsbolig, en almennyttig bolig eller en kommunal bolig, optages der et indekslån til hele ombygningsudgiften, dvs. både til den værdiforøgende del af investeringen og til ombygningstab. For ejerboliger gælder dog, at ombygningstabet erstattes kontant.

For private udlejningsboliger sker den endelige finansiering ved, at der optages et 30-årigt nominallån, som dækker den værdiforøgende del af investeringen og et indekslån til dækning af evt. tab.

Den offentlige støtte til ombygninger med tilsagn før 1.1.1990 består herefter i følgende: Staten betaler hele renten på indekslånet (rentebidrag), medens lejerne/ejerne betaler afdraget jf. anmærkningerne til § 14.35.05.10.53. Rentebidrag til forbedringsarbejder.

Til ombygningstab ydes udover statens rentebidragsbetaling en supplerende støtte, idet stat og kommune hver betaler halvdelen af afdraget (afdragsbidrag). jf. anmærk-